

## CÁC LẼ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ

*BÀI 91 - Người tin Chúa phải luôn để Đức Thánh-Linh cai trị thân thể mình.*

Ma-thi-ơ 12:43-45: Khi tà ma ra khỏi một người, thì nó đi đến nơi khô khan kiếm chỗ nghỉ, nhưng kiếm không được; rồi nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta mà ta mới ra khỏi; khi trở về, thấy nhà không, quét sạch, và sửa soạn tử tế. Nó bèn lại đi, đem về bảy quỷ khác dữ hơn nó nữa, cùng vào nhà đó mà ở; vậy số phận người ấy sau lại xấu hơn trước. Dòng dõi dữ này cũng như vậy.

Bản Kinh-Thánh King James version chép: <sup>G43</sup>When <sup>G3752</sup>the unclean <sup>G169</sup>spirit <sup>G4151</sup>is gone <sup>G1831</sup>out of a man <sup>G444</sup>, he walketh <sup>G1330</sup>through <sup>G1223</sup>dry <sup>G504</sup>places <sup>G5117</sup>, seeking <sup>G2212</sup>rest <sup>G372</sup>, and findeth <sup>G2147</sup>none <sup>G3756</sup>. <sup>G44</sup>Then <sup>G5119</sup>he saith <sup>G3004</sup>, I will return <sup>G1994</sup>into <sup>G1519</sup>my house <sup>G3624</sup>from whence <sup>G3606</sup>I came <sup>G1831</sup>out; and when he is come <sup>G2064</sup>, he findeth <sup>G2147</sup>it empty <sup>G4980</sup>, swept <sup>G4563</sup>, and garnished <sup>G2885</sup>. <sup>G45</sup>Then <sup>G5119</sup>goeth <sup>G4198</sup>he, and taketh <sup>G3880</sup>with himself <sup>G1438</sup>seven <sup>G2033</sup>other <sup>G2087</sup>spirits <sup>G4151</sup>more wicked <sup>G4191</sup>than himself <sup>G1438</sup>, and they enter <sup>G1525</sup>in and dwell <sup>G2730</sup>there <sup>G1563</sup>: and the last <sup>G2078</sup>state of that man <sup>G444</sup>is worse <sup>G5501</sup>than the first <sup>G4413</sup>. Even so <sup>G3779</sup>shall it be also <sup>G2532</sup>unto this <sup>G5026</sup>wicked <sup>G4190</sup>generation <sup>G1074</sup>.

Có nghĩa là: *Khi một quỷ ô-ước ra khỏi một người, nó đi lang thang qua những nơi khô khan để tìm chỗ nghỉ, nhưng không tìm được chỗ nào. Bấy giờ nó nói rằng: Ta sẽ trở lại nhà mà ta mới ra khỏi; khi nó trở lại, thấy nhà trống, đã được quét dọn, bày biện tử tế. Nó bèn lại đi, đem về theo nó bảy quỷ khác dữ hơn nó, cùng vào nhà mà ở trong đó; vậy tình trạng cuối cùng của người ấy trở nên xấu hơn lúc trước. Cũng một thể như vậy sẽ xảy đến cho dòng dõi hung ác này.*

Sau khi quở trách các thầy thông giáo và những người dòng Pha-ri-si, Đức Chúa Jêsus đã tỏ ra cho các môn đồ của Ngài và những người đang có mặt tại đó biết một lẽ thật thuộc về Nước Đức Chúa Trời, là điều mà người ta chưa hề được biết đến, đó là sự sống của người ta sẽ tùy thuộc vào việc thân thể xác thịt của người ta sẽ thuộc về ai cai trị.

Một điều thật tệ hại đã xảy đến cho loài người xác thịt trên trái đất này, đó là người ta có thể tìm kiếm được rất nhiều điều lạ chung quanh sự sống của loài người trên trái đất này và người ta còn tìm kiếm cả những sự ở trong bầu trời, trong vũ trụ và trên mặt trăng, trên sao hoả và người ta muốn chinh phục những sự đó, nhưng người ta lại không tìm hiểu cho biết những sự đã khiến cho loài người ngày càng hung ác, gian dối và kiêu ngạo, khác xa với các thời kỳ xa xưa của loài người sống trên trái đất này.

Trong tất cả mọi sự mà người ta cần có được những sự giải đáp đó thì đều đã được Đức Chúa Trời phán bảo và được chép xuống trong Kinh-thánh, nhưng người ta đã không tin, không tìm kiếm và vì cố đó mà những người mang danh là những người có học vấn cao, được gọi là các thầy thông giáo, các thầy tế lễ trong dân Y-sơ-ra-ên đã không nhận biết Đức Chúa Jêsus chính là Đấng Christ và thay vì đón nhận Ngài thì người ta lại bắt bớ Ngài. Thay vì học hỏi từ những sự giảng dạy của Ngài, thì người ta lại lập mưu giết Ngài, là sự mà Đức Chúa Trời đã cấm người ta không được phạm vào.

Để có thể hiểu được những sự dạy dỗ của Đức Chúa Jêsus, chúng ta cần phải nhờ cậy Đức Thánh-Linh dắt dẫn vào trong các lẽ thật của Lời Chúa và những người muốn hiểu được những sự lạ lùng trong luật pháp của Đức Chúa Trời thì tâm linh của họ phải được tái sinh, vì những sự thuộc về Nước Đức Chúa Trời là thuộc về thần linh và sự sống, chứ không thuộc về xác thịt, vì thế cho nên trí khôn của xác thịt sẽ không thể hiểu được những sự không thuộc về nó và nếu chẳng phải bởi Đức Thánh-Linh mở trí cho, thì người ta cũng sẽ không thể hiểu được những sự này.

Chúng ta hãy trở lại với lý lịch của loài người để xem Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người như thế nào và thân thể xác thịt của người ta sẽ chịu sự cai trị của thần linh như thế nào.

Sáng thế ký 1:26-31: Đức Chúa Trời phán rằng: Chúng ta hãy làm nên loài người như hình ta và theo tượng ta, đặt quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp cả đất. Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ. Đức Chúa Trời ban phước cho loài người và phán rằng: Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy đất; hãy làm cho đất phục tùng, hãy quản trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời cùng các vật sống hành động trên mặt đất. Đức Chúa Trời lại phán rằng: Nay, ta sẽ ban cho các người mọi thứ cỏ kết hạt mọc khắp mặt đất, và các loài cây sanh quả có hạt giống; ấy sẽ là đồ ăn cho các người. Còn các loài thú ngoài đồng, các loài chim trên trời, và các động vật khác trên mặt đất, phàm giống nào có sự sống thì ta ban cho mọi thứ cỏ xanh đang dùng làm đồ ăn; thì có như vậy. Đức Chúa Trời thấy các việc Ngài đã làm thật rất tốt

lành. Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày thứ sáu.

Sáng thế ký 2:4-8: Ấy là gốc tích trời và đất khi đã dựng nên, trong lúc Giê-hô-va Đức Chúa Trời dựng nên trời và đất. Vả, lúc đó, chưa có một cây nhỏ nào mọc ngoài đồng, và cũng chưa có một ngọn cỏ nào mọc ngoài ruộng, vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời chưa có cho mưa xuống trên đất, và cũng chẳng có một người nào cày cấy đất nữa. Song có hơi nước dưới đất bay lên tưới khắp cùng mặt đất, Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn lấy bụi đất nắn nên hình người, hà sanh khí vào lỗ mũi; thì người trở nên một loài sanh linh. Đoạn, Giê-hô-va Đức Chúa Trời lập một cảnh vườn tại Ê-đen, ở về hướng Đông, và đặt người mà Ngài vừa dựng nên ở đó.

Lời của Đức Chúa Trời cho chúng ta biết thân thể xác thịt của loài người được tạo nên bằng bụi của trái đất này và thân thể bằng bụi đất đó chỉ có thể hoạt động khi nó nhận được sanh khí từ Đức Chúa Trời thổi vào qua lỗ mũi và kể từ đó, thân thể xác thịt của loài người được trở nên một loài có linh hồn sống trong nó, mà Kinh-thánh chép là **một loài sanh linh**.

Bản Kinh-Thánh King James version chép câu 7 như sau: **And the LORD<sup>H3068</sup> God<sup>H430</sup> formed<sup>H3335</sup> man<sup>H120</sup> of the dust<sup>H6083</sup> of the ground<sup>H127</sup>, and breathed<sup>H5301</sup> into his nostrils<sup>H639</sup> the breath<sup>H5397</sup> of life<sup>H2416</sup>; and man<sup>H120</sup> became<sup>H1961</sup> a living<sup>H2416</sup> soul<sup>H5315</sup>**. Có nghĩa là: *Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên (vắt, ép, khuôn, đúc, nặn) loài người bằng bụi của mặt đất, rồi thổi hơi thở của sự sống vào trong lỗ mũi của người và loài người trở nên một linh hồn (hồn) sống*.

Chữ **sự sống** chép trong câu 7 này, đó là chữ חַי - chay, số 2416 ra từ chữ חַיָּה - chayah, số 2421 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Sống, hoạt động, sự sống được duy trì, được bảo vệ, sự sống thành công, sự sống thịnh vượng, sự sống mạnh mẽ, sự sống được phục hồi, sự sống đời đời*.

Căn cứ vào trình tự của Lời Chúa được chép xuống, chúng ta có thể thấy thân thể hữu hình của loài người được tạo nên bằng bụi đất và khi Đức Giê-hô-va *ép, vắt, nặn* thân hình đó theo một cái khuôn và cái khuôn đó ở trong ý tưởng của Đức Chúa Trời, như Lời Chúa đã chép:

Sáng thế ký 1:26-27: **Đức Chúa Trời phán rằng: Chúng ta hãy làm nên loài người như hình ta và theo tượng ta, đặt quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp cả đất. Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ.**

Đức Chúa Trời chỉ có một và Ngài là Thần Linh Chí Cao, trong Ngài có bảy vị Thần và các Thần của Đức Chúa Trời có Danh là Thần Khôn Ngoan, Thần Thông Sáng, Thần Mưu Toan, Thần Mạnh Sức, Thần Hiểu Biết, Thần Kính Sợ Đức Giê-hô-va và Thần ăn năn và Đức Chúa Trời đã hiệp một các Thần của Ngài để tạo nên loài người và như vậy, nhờ Bảy vị Thần của Đức Giê-hô-va mà loài người đã được tạo nên và hơi thở của Đức Chúa Trời đã được thổi vào trong thân thể bằng bụi đất mà loài người được tạo nên và loài người có được đủ các Thần tánh của Đức Chúa Trời ở trong mình, để làm được công việc mà Đức Giê-hô-va giao cho thay Ngài quản trị các công việc do tay Đức Giê-hô-va tạo nên trên đất này.

Khải huyền 5:6: **Tôi lại thấy chính giữa ngai và bốn con sanh vật, cùng chính giữa các trưởng lão, có một Chiên Con ở đó như đã bị giết; Chiên Con có bảy sừng và bảy mắt, là bảy vị thần của Đức Chúa Trời sai xuống khắp thế gian.**

Loài người sau khi được Đức Giê-hô-va tạo nên và được Đức Giê-hô-va ban phước cho, nên loài người có thể đặt tên (trang bị, áp đặt, cai trị, thống trị) cho các loài thú mà Đức Giê-hô-va đã tạo nên trên đất này.

Sáng thế ký 2:19: **Giê-hô-va Đức Chúa Trời lấy đất nắn nên các loài thú đồng, các loài chim trời, rồi dẫn đến trước mặt A-đam để thử xem người đặt tên chúng nó làm sao, hầu cho tên nào A-đam đặt cho mỗi vật sống, đều thành tên riêng cho nó.**

Khi Thần của Đức Giê-hô-va được thổi vào thân hình của A-đam (loài người), nghĩa là được ban cho, được nạp vào, ngự vào trong thân thể loài người thì Thần của Đức Giê-hô-va sẽ cai trị xác thịt của loài người và mọi sự sẽ được làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời.

Như một chiếc xe vận tải to lớn, hiện đại đã được chế tạo xong, nó vẫn im lặng tại nơi người ta để nó cho đến khi có người lái xe ngồi vào và vận hành nó vậy. Tùy theo trình độ khả năng, đạo đức của người lái xe mà chiếc xe đó vận hành theo ý muốn và tài năng của người lái xe vậy.

Đức Giê-hô-va đã phán với loài người rằng: **Người được tự do ăn hoa quả các thứ cây trong vườn; nhưng về cây biết điều thiện và điều ác thì chớ hề ăn đến; vì một mai người ăn chắc sẽ chết.**

Khi Đức Giê-hô-va phán mạng lệnh này, Ngài không phán với thân thể xác thịt của loài người mà là phán với A-đam, tức là với tâm linh của loài người và như vậy, khi A-đam (tâm linh) của loài người không tỉnh thức trước sự cảnh báo của Đức Giê-hô-va, A-đam đã không cẩn thận dạy lại cho Ê-va (vợ mình) mạng lệnh của Đức Giê-hô-va và ma quỷ (con rắn) đã thấy được điều này, nên nó đã ẩn trong thân thể của con rắn mà đến gần cám dỗ Ê-va.

**Sáng thế ký 3:1-7:** **Vả, trong các loài thú đồng mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã làm nên, có con rắn là giống quỷ quyết hơn hết. Rắn nói cùng người nữ rằng: Mà chi! Đức Chúa Trời há có phán dặn các người không được phép ăn trái các cây trong vườn sao? Người nữ đáp rằng: Chúng ta được ăn trái các cây trong vườn, song về phần trái của cây mọc giữa vườn, Đức Chúa Trời có phán rằng: Hai người chẳng nên ăn đến và cũng chẳng nên đá động đến, e khi hai người phải chết chẳng. Rắn bèn nói với người nữ rằng: Hai người chẳng chết đâu; nhưng Đức Chúa Trời biết rằng hễ ngày nào hai người ăn trái cây đó, mắt mình mở ra, sẽ như Đức Chúa Trời, biết điều thiện và điều ác. Người nữ thấy trái của cây đó bộ ăn ngon, lại đẹp mắt và quý vì để mở trí khôn, bèn hái ăn, rồi trao cho chồng đứng gần mình, chồng cũng ăn nữa. Đoạn, mắt hai người đều mở ra, biết rằng mình lỏa lồ, bèn lấy lá cây vả đóng khố che thân.**

Loài người xác thịt đã không thấy mình bị chết như Lời Đức Giê-hô-va đã phán, nhưng tâm linh của loài người thì thấy rõ những sự mà nó đã bị mất, đó là sự sợ hãi xâm chiếm tâm trí và sự khôn sáng trong tâm linh cũng không còn ở trong người nữa, vì thế cho nên cả A-đam và Ê-va đều trốn tránh mặt Đức Giê-hô-va và đó là tội lỗi của loài người đối với Đấng đã tạo nên loài người. Sự chết đã bắt đầu xảy đến cho tâm linh của loài người, đó là tâm linh của loài người bị mất quyền cai trị thân thể xác thịt mình, thay vào đó là sự sợ hãi, còn thân thể xác thịt của loài người thì vì đã ăn (nhận được) trái của cây biết điều thiện và điều ác nên thân thể đó bắt đầu sử dụng khả năng phân biệt điều thiện và điều ác để sống theo ý muốn của xác thịt mà không theo ý muốn của tâm linh nữa.

Hành động của A-đam và Ê-va chính là hành vi bán đứng sự sống mình cho tội lỗi mà kẻ khiến cho loài người sa ngã vào tội lỗi đó chính là ma quỷ, là Sa-tan, vì thế cho nên khi nói đến tội lỗi là nói đến ma quỷ, kẻ phạm tội từ lúc ban đầu.

Kể từ khi A-đam phạm tội, loài người khi còn trong lòng mẹ đã bị bán cho tội lỗi và tội lỗi bắt đầu xâm nhập và cai trị loài người ngay từ khi còn là một bào thai ở trong lòng mẹ mà không có quyền từ chối hay trốn chạy.

**Thi-Thiên 51:5:** **Kìa, tôi sanh ra trong sự gian ác, mẹ tôi đã hoài thai tôi trong tội lỗi.**

**Ê-sai 48:4-8:** **Hỡi Y-sơ-ra-ên, vì ta biết ngươi cứng cỏi, gáy ngươi là gân sắt, trán ngươi là đồng, nên ta đã phán những sự đó từ xưa, đã dạy ngươi về những sự đó trước khi chưa đến, kéo ngươi nói rằng: Ấy là thần tượng ta đã làm nên, tượng chạm hoặc đúc của ta đã dạy biểu mọi điều đó. Người đã nghe rồi, hãy thấy mọi điều đó, sao các ngươi không nói phô đi? Từ nay về sau, ta tỏ ra những sự mới, là sự kín nhiệm ngươi chưa biết. Bây giờ những sự đó mới dựng nên, không phải ngày xưa đã có; trước ngày nầy ngươi chưa nghe chi hết, kéo ngươi nói rằng: Nầy, ta biết sự đó rồi! Không, thật ngươi chưa từng nghe, chưa từng biết, tai ngươi chưa mở ra; vì ta biết rằng ngươi làm gian dối luôn, từ trong lòng mẹ đã được gọi là bội nghịch.**

**Rô-ma 7:12-23:** **Ấy vậy, luật pháp là thánh, điều răn cũng là thánh, công bình và tốt lành. Vậy thì điều lành trở làm cớ cho tôi chết sao? Chẳng hề như vậy! Nhưng ấy là tội lỗi đã làm cho tôi chết, hầu khi nó nhân điều lành làm chết tôi, tự bày ra nó là tội lỗi; đến nỗi tội lỗi nhân điều răn trở nên cực ác. Vả, chúng ta biết luật pháp là thiêng liêng; nhưng tôi là tánh xác thịt đã bị bán cho tội lỗi. Vì tôi không hiểu điều mình làm: tôi chẳng làm điều mình muốn, nhưng làm điều mình ghét. Song nếu tôi làm điều mình chẳng muốn, thì bởi đó nhận biết luật pháp là tốt lành. Bấy giờ chẳng phải tôi làm điều đó nữa, nhưng ấy là tội lỗi ở trong tôi. Vả, tôi biết điều lành chẳng ở trong tôi đâu, nghĩa là trong xác thịt tôi, bởi tôi có ý muốn làm điều lành, nhưng không có quyền làm trọn; vì tôi không làm điều lành mình muốn, nhưng làm điều dữ mình không muốn. Ví bằng tôi làm điều mình không muốn, ấy chẳng phải là tôi làm điều đó nữa, nhưng là tội lỗi ở trong tôi vậy. Vậy tôi thấy có luật nầy trong tôi: khi tôi muốn làm điều lành, thì điều dữ dính dấp theo tôi. Vì theo người bề trong, tôi vẫn lấy luật pháp Đức Chúa Trời làm đẹp lòng; nhưng tôi cảm biết trong chi thể mình có một luật khác giao chiến với luật trong trí mình, bắt mình phải làm phu tù cho luật của tội lỗi, tức là luật ở trong chi thể tôi vậy.**

Thân thể xác thịt của loài người vốn là một tác phẩm tuyệt hảo của Đức Giê-hô-va và chất lượng của bụi đất khi loài người được tạo nên là trong tình trạng thánh khiết, không vương một sự ô-uế nào và Đức Giê-hô-va đã giao phó cho loài người một quyền hạn rất lớn để quản trị những công việc do tay Ngài làm ra trên đất này và Đức Giê-hô-va đã không lầm khi Ngài giao cho loài người công việc đó, ấy không phải vì có khả năng của thân thể xác thịt loài người, nhưng là vì cố Thần của Đức Giê-hô-va ngự trong thân thể đó đã giúp cho thân thể của loài người thi hành được công việc đó.

Khi A-đam phạm tội, sự vinh hiển của Đức Giê-hô-va liền rời khỏi thân thể xác thịt của A-đam và kể từ đó, loài người sống theo khả năng phân biệt điều thiện và điều ác và cũng kể từ đó mà quyền lực của ma quỷ bắt đầu tìm cách chiếm đoạt thân thể xác thịt của loài người qua việc cám dỗ loài người sa vào các bẫy tội lỗi của nó.

Sáng thế ký 4:1-12: A-đam ăn ở với Ê-va, là vợ mình; người thợ thai sanh Ca-in và nói rằng: Nhờ Đức Giê-hô-va giúp đỡ, tôi mới sanh được một người. Ê-va lại sanh em Ca-in, là A-bên; A-bên làm nghề chăn chiên, còn Ca-in thì nghề làm ruộng. Vả, cách ít lâu, Ca-in dùng thổ sản làm của lễ dâng cho Đức Giê-hô-va. A-bên cũng dâng chiên đầu lòng trong bầy mình cùng mỡ nó. Đức Giê-hô-va đoái xem A-bên và nhận lễ vật của người; nhưng chẳng đoái đến Ca-in và cũng chẳng nhận lễ vật của người; cho nên Ca-in giận lắm mà găm nét mặt. Đức Giê-hô-va phán hỏi Ca-in rằng: Có sao người giận, và có sao nét mặt người găm xuống? Nếu người làm lành, há chẳng ngược mặt lên sao? Còn như chẳng làm lành, thì tội lỗi rình đợi trước cửa, thêm người lắm; nhưng người phải quản trị nó. Ca-in thuật lại cùng A-bên là em mình. Vả, khi hai người đang ở ngoài đồng, thì Ca-in xông đến A-bên là em mình, và giết đi. Đức Giê-hô-va hỏi Ca-in rằng: A-bên, em người, ở đâu? Thưa rằng: Tôi không biết; tôi là người giữ em tôi sao? Đức Giê-hô-va hỏi: Người đã làm điều chi vậy? Tiếng của máu em người từ dưới đất kêu thấu đến ta. Bây giờ, người sẽ bị đất rửa sạch, là đất đã há miệng chịu hút máu của em người bởi chính tay người làm đổ ra. Khi người trồng tía, đất chẳng sanh hoa lợi cho người nữa; người sẽ lưu lạc và trốn tránh, trên mặt đất.

Kể từ đây, ngoài A-đam và Ê-va ra, Ca-in là người thứ hai bắt đầu sanh sản con cái và từ hai người nam này mà ra các dòng dõi bị nhiễm tội lỗi của A-đam và của Ca-in và ma quỷ bắt đầu hợp pháp ẩn náu trong thân thể xác thịt của loài người và cũng kể từ đó, ngoài khả năng phân biệt điều thiện và điều ác ra, loài người còn sống theo ý muốn của ma quỷ nữa và tội ác cứ tiếp tục sanh ra trong loài người cho đến khi Đức Giê-hô-va quyết định dùng cơn nước lụt để huỷ diệt loài người hung ác trên đất này.

Sáng thế ký 6:5-22: Đức Giê-hô-va thấy sự hung ác của loài người trên mặt đất rất nhiều, và các ý tưởng của lòng họ chỉ là xấu luôn; thì tự trách đã dựng nên loài người trên mặt đất, và buồn rầu trong lòng. Đức Giê-hô-va phán rằng: Ta sẽ huỷ diệt khỏi mặt đất loài người mà ta đã dựng nên, từ loài người cho đến loài súc vật, loài côn trùng, loài chim trời; vì ta tự trách đã dựng nên các loài đó. Nhưng Nô-ê được ơn trước mặt Đức Giê-hô-va. Đây là dòng dõi của Nô-ê. Nô-ê trong đời mình là một người công bình và trọn vẹn, đồng đi cùng Đức Chúa Trời. Nô-ê sanh ba con trai là Sem, Cham và Gia-phết. Thế gian bấy giờ đều bại hoại trước mặt Đức Chúa Trời và đầy dẫy sự hung ác. Đây, Đức Chúa Trời nhìn xem thế gian, thấy điều bại hoại, vì hết thảy xác thịt làm cho đường mình trên đất phải bại hoại. Đức Chúa Trời bèn phán cùng Nô-ê rằng: Kỳ cuối cùng của mọi xác thịt đã đưa đến trước mặt ta; vì có loài người mà đất phải đầy dẫy điều hung hăng; vậy, ta sẽ diệt-trừ họ cùng đất. Người hãy đóng một chiếc tàu bằng cây gô-phe, đóng có từng phòng, rồi trét chai bê trong cùng bê ngoài. Vậy, hãy làm theo thế này: Bê dài tàu ba trăm thước, bê ngang năm mươi thước, bê cao ba mươi thước. Trên tàu người sẽ làm một cửa sổ, bê cao một thước, và chừa một cửa bên hông; người sẽ làm một tầng dưới, một tầng giữa và một tầng trên. Còn ta đây, ta sẽ dẫn nước lụt khắp trên mặt đất, đặng diệt tuyệt các xác thịt có sanh khí ở dưới trời; hết thảy vật chi ở trên mặt đất đều sẽ chết hết. Nhưng ta sẽ lập giao ước cùng người, rồi người và vợ, các con và các dâu của người, đều hãy vào tàu. Về các loài sanh vật, người hãy dẫn xuống tàu mỗi loài một cặp, có đực có cái, có trống có mái, hầu cho ở cùng người đặng giữ tròn sự sống; chim tùy theo loại, súc vật tùy theo loại, côn trùng tùy theo loại, mỗi thứ hai con, sẽ đến cùng người, để người giữ tròn sự sống cho. Lại, người hãy lấy các thứ đồ ăn đem theo, đặng để dành làm lương thực cho người và các loài đó. Nô-ê làm các điều này y như lời Đức Chúa Trời đã phán dặn.

Khi cơn nước lụt đã trải qua và loài người hung ác đã bị nước huỷ diệt, chỉ còn lại 8 người trong gia đình của Nô-ê mà thôi, nhưng ngay khi Nô-ê dâng của lễ thiêu cho Đức Giê-hô-va, thì Giê-hô-va Đức Chúa Trời

đã thấy rằng, tội lỗi đã vào trong xác thịt của loài người và người ta không thể thoát khỏi quyền lực của tội lỗi vì ngay từ khi còn trong lòng mẹ, tội lỗi đã khởi cai trị người ta rồi và Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã có một kế hoạch mới để cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết.

Sáng thế ký 8:20-22: **Nô-ê lập một bàn thờ cho Đức Giê-hô-va. Người bắt các súc vật thanh sạch, các loài chim thanh sạch, bày của lễ thiêu dâng lên bàn thờ. Đức Giê-hô-va hưởng lấy mùi thơm và nghĩ thầm rằng: Ta chẳng vì loài người mà rửa sả đất nữa, vì tâm tánh loài người vẫn xấu xa từ khi còn tuổi trẻ; ta cũng sẽ chẳng hành các vật sống như ta đã làm. Hết đất còn, thì mùa gieo giống cùng mùa gặt hái, lạnh và nóng, mùa hạ cùng mùa đông, ngày và đêm, chẳng bao giờ tuyệt được.**

Đức Giê-hô-va đã giấu kế hoạch của Ngài qua câu Kinh-thánh: **Hết đất còn, thì mùa gieo giống cùng mùa gặt hái, lạnh và nóng, mùa hạ cùng mùa đông, ngày và đêm, chẳng bao giờ tuyệt được.**

Lời Chúa không nói về bụi đất, nhưng nói về thân thể xác thịt bằng bụi đất của loài người được sanh ra trên đất này, vì khi Đức Chúa Trời ban phước cho loài người, Ngài có phán rằng: **Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy đất; hãy làm cho đất phục tùng, hãy quản trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời cùng các vật sống hành động trên mặt đất. Đức Chúa Trời lại phán rằng: Này, ta sẽ ban cho các người mọi thứ cỏ kết hạt mọc khắp mặt đất, và các loài cây sanh quả có hạt giống; ấy sẽ là đồ ăn cho các người. Còn các loài thú ngoài đồng, các loài chim trên trời, và các động vật khác trên mặt đất, phàm giống nào có sự sống thì ta ban cho mọi thứ cỏ xanh đang dùng làm đồ ăn; thì có như vậy.** (Sáng thế ký 1:28-30). Điều đó nghĩa là, khi loài người sanh sản trong xác thịt thì Đức Giê-hô-va sẽ ban cho thân thể đó một linh hồn hầu cho mạng lệnh của Đức Giê-hô-va được hoàn thành cho việc làm cho đầy dẫy đất vậy.

Trong toàn bộ phần Kinh-thánh Cựu ước, cụm từ **các ma quỷ** chép xuống bốn lần mà thôi, trong khi đó bản dịch Kinh-thánh tiếng Việt chỉ chép có ba lần (*không kể danh từ quỷ Sa-tan*) và người ta đã không nói đến cụm từ đó qua môi miệng mình và người ta đã không để ý và không phân biệt được việc thờ lạy thần tượng hư không đó chính là việc thờ lạy ma quỷ vậy.

Lê-vi ký 17:1-16: **Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se rằng: Hãy nói cùng cả dân Y-sơ-ra-ên rằng: Này là lời Đức Giê-hô-va phán dặn: Nếu một người nam trong nhà Y-sơ-ra-ên giết một con bò, một con chiên con, hoặc một con dê trong trại quân hay là ngoài trại quân, chẳng đem đến cửa hội mạc dâng dâng cho Đức Giê-hô-va, trước đền tạm của Ngài, thì huyết sẽ đổ tội về người; người đã làm đổ huyết ra, nên sẽ bị truất khỏi dân sự mình. Ấy hầu cho dân Y-sơ-ra-ên lấy của lễ mình giết ngoài đồng, dẫn đến thầy tế lễ, trước mặt Đức Giê-hô-va, tại cửa hội mạc, dâng dâng lên làm của lễ thù ân cho Đức Giê-hô-va. Thầy tế lễ sẽ rưới huyết con sinh trên bàn thờ của Đức Giê-hô-va để tại cửa hội mạc, và xông mỡ có mùi thơm cho Đức Giê-hô-va. Dân Y-sơ-ra-ên cũng chẳng nên dâng của lễ mình cho ma quỷ nữa, mà thông dâm cùng nó. Điều này sẽ làm một lệ định đời đời cho họ trải qua các thế đại. Vậy, người hãy nói cùng dân Y-sơ-ra-ên rằng: Phàm người nào trong vòng dân Y-sơ-ra-ên hay là kẻ khách kiều ngụ giữa họ, dâng một của lễ thiêu hay là một của lễ chi, mà chẳng đem đến tại cửa hội mạc dâng dâng cho Đức Giê-hô-va, thì người đó sẽ bị truất khỏi dân sự mình. Phàm người nào của nhà Y-sơ-ra-ên hay là kẻ khách kiều ngụ giữa họ, ăn huyết chi cũng mặc, thì ta sẽ nổi giận cùng kẻ ăn đó, truất nó khỏi dân sự mình; vì sanh mạng của xác thịt ở trong huyết; ta đã cho các người huyết rưới trên bàn thờ dâng làm lễ chuộc tội cho linh hồn mình; vì nhờ sanh mạng mà huyết mới chuộc tội được. Bởi cố đó ta đã phán cùng dân Y-sơ-ra-ên rằng: Trong vòng các người không ai nên ăn huyết; kẻ khách kiều ngụ giữa các người cũng không nên ăn huyết. Còn nếu ai, hoặc dân Y-sơ-ra-ên, hoặc kẻ khách kiều ngụ giữa họ, đi săn được một con thú hay là con chim ăn thịt được, thì phải đổ huyết nó ra, rồi lấy bụi đất lấp lại; vì sanh mạng của mọi xác thịt, ấy là huyết nó, trong huyết có sanh mạng. Bởi cố ấy, ta đã phán cùng dân Y-sơ-ra-ên rằng: Các người không nên ăn huyết của xác thịt nào; vì sanh mạng của mọi xác thịt, ấy là huyết nó; ai ăn sẽ bị truất diệt. Hễ người nào, hoặc sanh đẻ tại xứ, hoặc kẻ khách, ăn thịt của một con thú chết hay là bị xé, phải giặt quần áo mình, tắm trong nước, bị ô uế đến chiều tối, đoạn được tinh sạch lại. Còn nếu người không giặt quần áo và không tắm, thì sẽ mang tội mình.**

Giê-hô-Va Đức Chúa Trời là Đấng Thần Linh Chí Cao, Danh Ngài là Thánh, nên khi Ngài ban luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên, Ngài đã phán rằng: **Người khá giữ hết mọi lời ta phán cùng người. Chớ xưng đến danh các thần khác; chớ cho nghe danh đó ở nơi miệng người ra.** (Xuất Ê-díp-tô ký 23:13)

Trong mạng lệnh của Đức Giê-hô-va ban cho dân Y-sơ-ra-ên, Ngài đã phán rõ những công việc người ta thờ lạy thần tượng đó chính là sự thờ lạy ma quỷ vậy và Đức Giê-hô-va không nhắc lại cụm từ ma quỷ này,

vì nó là một sự gồm ghieếc ở trước mặt Đức Chúa Trời vậy.

Toàn bộ phần Kinh-thánh Tân-ước, cụm từ **các ma quỷ** chép xuống là 44 lần, bắt đầu từ Ma-thi-ơ 4:24 và cuối cùng là Khải huyền 18:2 và lý do Kinh-thánh phần Tân-ước chép nhiều lần (không kể tên quỷ Sa-tan) như vậy, vì là thời kỳ mà kế hoạch cứu chuộc loài người của Đức Giê-hô-va được thi hành qua Danh của Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ và qua Danh của Đức Chúa Jêsus Christ mà các tội tổ của Ngài trực tiếp đánh trận và xua đuổi ma quỷ ra khỏi những người bị chúng ám.

**Ma-thi-ơ 12:43-45:** Khi tà ma ra khỏi một người, thì nó đi đến nơi khô khan kiếm chỗ nghỉ, nhưng kiếm không được; rồi nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta mà ta mới ra khỏi; khi trở về, thấy nhà không, quét sạch, và sửa soạn tử tế. Nó bèn lại đi, đem về bảy quỷ khác dữ hơn nó nữa, cùng vào nhà đó mà ở; vậy số phận người ấy sau lại xấu hơn trước. Dòng dõi dữ này cũng như vậy.

Theo Bản Kinh-Thánh King James version, các câu trên có nghĩa là: *Khi một quỷ ô-ước ra khỏi một người, nó đi lang thang qua những nơi khô khan để tìm chỗ nghỉ, nhưng không tìm được chỗ nào. Bấy giờ nó nói rằng: Ta sẽ trở lại nhà mà ta mới ra khỏi; khi nó trở lại, thấy nhà trống, đã được quét dọn, bày biện tử tế. Nó bèn lại đi, đem về theo nó bảy quỷ khác dữ hơn nó, cùng vào nhà mà ở trong đó; vậy tình trạng cuối cùng của người ấy trở nên xấu hơn lúc trước. Cũng một thể như vậy sẽ xảy đến cho dòng dõi hung ác này.*

Tất cả những thiên sứ nghe theo lời của Lucifer đều bị Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đuổi ra khỏi thiên đàng với Lucifer và tất cả các thiên sứ đó cùng với Lucifer đều bị tước danh hiệu thiên sứ, thay vào đó, tên của chúng bị gọi là ma quỷ và Sa-tan (xưa là Lucifer).

Khi ma quỷ cám dỗ được một người nào vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời, thì quỷ đó sẽ hợp pháp xâm nhập và ẩn náu trong thân thể xác thịt của người đó hoặc tùy theo tội lỗi của người ta mà ma quỷ hợp pháp xâm nhập thân thể của người đó và di truyền (kế tự) sang con cháu của người phạm tội đó. Khi ma quỷ ẩn náu trong thân thể xác thịt của người ta, chúng luôn tìm cách gia tăng thời gian hợp pháp cho chúng ẩn náu trong thân thể xác thịt của người ta.

**Tại sao ma quỷ lại muốn ẩn náu trong thân thể xác thịt của loài người?**

Khi Lucifer cùng các thiên sứ tòng phạm với hấn bị Đức Giê-hô-va đuổi ra khỏi thiên đàng, thì ngoài thiên đàng là khoảng không vô cùng rộng lớn và hành tinh đầu tiên chúng ta thấy được chép trong Kinh-thánh đó là trái đất, vốn như vô hình và trống không bởi chung quanh là sự tối tăm, nhưng Đức Giê-hô-va đã xua đuổi Sa-tan và ma quỷ xuống trái đất đó trong khoảng không, nên Lời Chúa còn chép ma quỷ là kẻ cầm quyền chốn không trung.

**Ê-sai 14:1-20:** Thật, Đức Giê-hô-va sẽ thương xót Gia-cốp; và còn lựa chọn Y-sơ-ra-ên. Ngài sẽ lập chúng nó lại trong bản xứ; kẻ trứ ngụ sẽ phụ về chúng nó và liên hiệp cùng nhà Gia-cốp. Các dân sẽ đem họ trở về bản xứ; nhà Y-sơ-ra-ên sẽ được chúng nó làm tôi trai tớ gái trong đất Đức Giê-hô-va. Chúng nó sẽ bắt làm phu tù những kẻ đã bắt mình làm phu tù, và quản trị kẻ đã hà hiếp mình. Đến ngày mà Đức Giê-hô-va sẽ cho người yên nghỉ, khỏi cơn buồn bức bối rồi, và sự phục dịch nặng nề mà người ta đã bắt ép người, thì người sẽ dùng lời thí dụ này nói về vua Ba-by-lôn rằng: Sao kẻ bạo ngược đã tiệt đi, thành ức hiếp đã dứt đi! Đức Giê-hô-va đã bẻ gãy của người ác, và trượng của kẻ cai trị! Ấy là kẻ đã nhân giận đánh các dân tộc không thôi, dùng sự thanh nộ cai trị các nước, và dùng sự bất bớ chẳng ai ngăn lại. Nay cả đất được yên nghỉ bình tĩnh, trời gióng hát mừng! Dầu đến cây tùng cây bách ở Li-ban cũng nhân cơ người mà vui mừng, và nói rằng: Từ khi người ngã xuống rồi, không ai trèo lên để đón ta nữa. Nơi âm phủ sâu thăm thẳm đã rung động vì cơ người đặng rước người đến. Nó đã vì người đánh thức các âm hồn, tức là những kẻ cả trên đất; nó đã làm cho vua các nước đứng dậy khỏi ngai mình. Hết thảy chúng nó sẽ cất tiếng nói cùng người rằng: Kia người cũng yếu đuối như chúng ta ư! Kia người cũng trở giống như chúng ta ư! Sự sang trọng với tiếng đàn cầm của người đều xuống nơi âm phủ. Một lớp dòi làm nệm cho người, sâu bọ thì làm mền! Hỡi sao mai (Ô, Lucifer), con trai của sáng sớm kia, sao người từ trời sa xuống! Hỡi kẻ giày đạp các nước kia, người bị chặt xuống đất là thể nào! Người vẫn bụng bảo dạ rằng: Ta sẽ lên trời, sẽ nhắc ngai ta lên trên các ngôi sao Đức Chúa Trời. Ta sẽ ngồi trên núi hội về cuối cùng phương bắc. Ta sẽ lên trên cao những đám mây, làm ra mình bằng Đấng Rất Cao. Nhưng người phải xuống nơi âm phủ, sa vào nơi vực thẳm! Những kẻ thấy người sẽ ngó chăm người; và nhìn người cách ý tứ, mà rằng: Có phải người này là kẻ đã làm rung rinh đất, day động các nước, làm cho thế gian thành đồng vắng, lật đổ các thành, và

chẳng hề buông tha kẻ bị tù về nhà mình đó chẳng? Hết thầy vua các nước đều ngủ nơi lãng tã mình cách vinh hiển. Nhưng người thì bị ném xa khỏi mồ mả, như nhánh cây thối, như áo người bị giết, bị gươm đâm, bị xô xuống trong những đá nơi hố, khác nào thầy chết bị giày đạp dưới chân! Người sẽ không được hội hiệp cùng các vua trong lãng; vì người đã diệt nước mình và giết dân mình! Dòng dõi kẻ hung ác sẽ không được xưng đến danh nó nữa.

Ê-xê-chi-ên 28:1-19: Lại có lời Đức Giê-hô-va phán cùng ta rằng: Hỡi con người, hãy nói cùng vua của Ty-rô rằng: Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Vì lòng người đã tự cao, và người nói rằng: Ta là một vì thần, ta ngồi trên ngai Đức Chúa Trời, ở giữa các biển; đầu lòng người tự cao lên bằng lòng Đức Chúa Trời, người còn là loài người, không phải là Đức Chúa Trời. Nầy, người khôn hơn Đa-ni-ên; chẳng có sự mầu nhiệm nào giấu kín khỏi người! Người đã được giàu có bởi sự khôn ngoan và thông sáng của mình; đã thâu chứa vàng bạc trong kho tàng người; bởi sự thông thạo và sự buôn bán mình, thì người đã làm cho sự giàu có mình tấn tới. Vậy lòng người đã đem lên vì cố sự giàu có của người. Vậy nên, Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Vì lòng người tự cao lên bằng lòng Đức Chúa Trời, cho nên, nầy, ta sẽ khiến những người ngoại quốc hung bạo hơn hết trong các dân, nổi dậy nghịch cùng người; chúng nó sẽ rút gươm nghịch cùng sự khôn sáng hoa mỹ người, và làm ô uế sự vinh hiển người. Chúng nó sẽ xô người xuống hầm hố và người sẽ chết trong lòng biển, như người bị giết. Trước mặt kẻ giết người, người còn dám nói rằng: Ta là Đức Chúa Trời chẳng? Khi ấy người ở trong tay của kẻ làm người bị thương, thì người là loài người, chẳng phải là Đức Chúa Trời. Người sẽ chết bởi tay người ngoại quốc như những kẻ chưa chịu cắt bì. Chúa Giê-hô-va phán rằng: Ấy chính ta đã nói như vậy. Lại có lời Đức Giê-hô-va phán cùng ta như vậy: Hỡi con người, hãy làm một bài ca thương về vua Ty-rô và nói cùng người rằng: Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Người gồm đủ tất cả, đầy sự khôn ngoan, tốt đẹp trọn vẹn. Người vốn ở trong Ê-đen, là vườn của Đức Chúa Trời. Người đã có đầy mình mọi thứ ngọc báu, là ngọc mã não, ngọc vàng lợt, ngọc kim cương, ngọc thủy thương, ngọc sắc biếc, ngọc bích, ngọc sắc chàm, ngọc sắc xanh, ngọc thông hành, cùng vàng nữa. Nghề làm ra trông cơm ống sáo thuộc về người; từ ngày người mới được dựng nên đã sấm sấn rồi. Người là một chê-ru-bin được xúc dầu đang che phủ; ta đã lập người lên trên hòn núi thánh của Đức Chúa Trời; người đã đi dạo giữa các hòn ngọc sáng như lửa. Đường lối người trọn vẹn từ ngày người được dựng nên, cho đến lúc thấy sự gian ác trong người. Nhân người buôn bán thanh lợi, lòng người đầy sự hung dữ, và người đã phạm tội; vậy ta đã xô người như là vật ô uế xuống khỏi núi Đức Chúa Trời; hỡi chê-ru-bin che phủ kia, ta diệt người giữa các hòn ngọc sáng như lửa! Lòng người đã kiêu ngạo vì sự đẹp người, và sự vinh hiển của người làm cho người làm hư khôn ngoan mình. Ta đã xô người xuống đất, đặt người trước mặt các vua, cho họ xem thấy. Người đã làm ô uế nơi thánh người bởi tội ác người nhiều quá và bởi sự buôn bán người không công bình; ta đã khiến lửa ra từ giữa người; nó đã thiêu nuốt người, và ta đã làm cho người trở nên tro trên đất, trước mặt mọi kẻ xem thấy. Hết thầy những kẻ biết người trong các dân sẽ sống sờ về người. Kia, người đã trở nên một cố kính khiếp, đời đời người sẽ không còn nữa.

Căn cứ theo Lời Đức Chúa Trời chép về Sa-tan (ma quỷ) thì bốn tánh của ma quỷ là độc ác, ô-úế và không bao giờ muốn buông tha những người bị chúng cầm buộc, dù theo luật pháp thì tất cả mọi sự đều có kỳ định.

Khi Đức Chúa Trời ban luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên, trong luật của năm Hân-hỷ, Lời Chúa có chép rằng: “Đức Giê-hô-va cũng phán cùng Môi-se tại trên núi Si-na-i rằng: Hãy truyền cho dân Y-sơ-ra-ên rằng: Khi các người đã vào xứ ta sẽ ban cho rồi, thì đất phải nghỉ, giữ một lễ sa-bát cho Đức Giê-hô-va. Trong sáu năm, người sẽ gieo ruộng và hốt nho mình, cùng thâu hoạch thổ sản. Nhưng năm thứ bảy sẽ là năm sa-bát, để cho đất nghỉ, tức là một năm sa-bát cho Đức Giê-hô-va; người chẳng nên gieo ruộng mình hay là hốt nho mình; chẳng nên gặt lại những chi đã tự mọc lên sau khi mùa màng, và đừng hái nho của vườn nho không hốt sửa: ấy sẽ là một năm cho đất nghỉ. Phàm vật gì mà đất sanh sản trong năm sa-bát, sẽ dùng làm đồ ăn cho người, cho tôi trai tớ gái người, cho kẻ làm thuê của người, và cho kẻ ngoại bang kiều ngụ với người; cùng luôn cho lục súc và thú vật ở trong xứ người nữa; hết thầy thổ sản dùng làm đồ ăn vậy. Người cũng hãy tính bảy tuần năm tức bảy lần bảy năm; thì giờ của bảy tuần năm này sẽ là bốn mươi chín năm; rồi đến ngày mồng mười tháng bảy, tức là

ngày chuộc tội, các người phải thổi kèn vang trong khắp xứ. Các người phải làm cho năm thứ năm mươi nên thánh, và rao truyền sự tự do cho hết thủy dân trong xứ. Ấy sẽ là năm hân hỷ cho các người; ai nấy đều được nhận lại cơ nghiệp mình, và ai nấy đều trở về gia quyến mình. Năm thứ năm mươi này là một năm hân hỷ cho các người, không nên gieo, không nên gặt vật chi đất tự sanh sản, và cũng chẳng nên hái nho không có hốt sữa, vì là một năm hân hỷ, sẽ làm thánh cho các người; phải ăn những thổ sản. Trong năm hân hỷ này, các sản nghiệp đều sẽ trở về nguyên chủ. Nếu các người bán hay là mua vật chi với kẻ lân cận mình, thì chớ lặn anh em mình. Người sẽ cứ lấy số năm từ sau năm hân hỷ mà mua với kẻ lân cận mình; còn người, cứ lấy theo số năm có hoa lợi mà bán. Tùy theo số năm sau năm hân hỷ, người sẽ bù thêm giá; tùy theo số năm ít, người sẽ giảm bớt giá; vì theo số mùa gặt mà người bán cho người. Chớ ai trong vòng các người làm lặn kẻ lân cận mình; nhưng hãy kính sợ Đức Chúa Trời, vì ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời của các người. Các người khá làm theo mạng lệnh ta, gìn giữ luật pháp ta và noi theo, như vậy sẽ được ăn ở bình yên trong xứ. Đất sẽ sanh sản hoa lợi cho các người, các người sẽ ăn no và được ở bình yên trong xứ. Vì các người nói rằng: Nếu chúng tôi chẳng gieo, chẳng gặt mùa màng, thì trong năm thứ bảy sẽ lấy chi mà ăn? Năm thứ sáu, ta sẽ giáng phước cho các người, và năm ấy sẽ trúng mùa bù ba năm. Năm thứ tám, các người sẽ gieo và ăn hoa lợi của mùa màng cũ cho đến mùa màng mới của năm thứ chín. Đất không được đoạn mãi; vì đất thuộc về ta, các người ở cùng ta như kẻ khách ngoại bang và kẻ kiều ngụ. Trong khắp xứ mà các người sẽ được làm sản nghiệp, hãy cho phép chuộc đất lại. Nếu anh em người trở nên nghèo, và bán một phần sản nghiệp mình, thì người bà con gần có quyền chuộc lại, phải đến chuộc phần đất anh em người đã bán. Nếu người nào không có ai được quyền chuộc lại, nhưng tự lo cho có chi chuộc lại được, thì phải tính từ năm đã bán bồi số trội cho chủ mua, rồi người sẽ được nhận sản nghiệp mình lại. Nếu nguyên chủ không tìm đủ giá đặt trả cho, đất bán sẽ thuộc về người chủ mua cho đến năm hân hỷ; đoạn đất sẽ ra khỏi tay chủ mua và về nguyên chủ. Nếu người nào bán một cái nhà ở trong thành có vách bọc, thì có được phép chuộc lại cho đến giáp một năm sau khi bán; phép chuộc lại của người chỉ trong một năm trọn vậy. Còn nếu không chuộc lại trước khi giáp hạn một năm trọn, thì nhà ở trong thành có vách bọc đó sẽ về chủ mua và đồng dôi người mãi mãi; đến năm hân hỷ nhà đó không ra khỏi tay họ. Nhưng các nhà ở nơi hương thôn không có vách bọc lấy, thì kể như ruộng đất; chủ bán có phép chuộc lại; đến năm hân hỷ nhà sẽ về nguyên chủ. Còn về các thành của người Lê-vi, và về các nhà của họ ở trong thành đó, thì người Lê-vi luôn luôn có quyền chuộc lại. Ai mua của người Lê-vi một cái nhà tại trong thành người Lê-vi, đến năm hân hỷ nhà đó sẽ về nguyên chủ; vì các nhà của tại trong những thành người Lê-vi là sản nghiệp của họ giữa dân Y-sơ-ra-ên. Những ruộng đất thuộc về thành người Lê-vi không phép bán, vì là nghiệp đời đời của họ. Nếu anh em ở gần người trở nên nghèo khổ, tài sản người lần lần tiêu mòn, thì hãy cứu giúp người, mặc dầu là kẻ khách kiều ngụ, hầu cho người cứ ở cùng người. Chớ ăn lời, cũng đừng lấy lợi người; nhưng hãy kính sợ Đức Chúa Trời mình, thì anh em người sẽ ở cùng người. Chớ cho người vay bạc ăn lời và đừng cho mượn lương thực đặt lấy lời. Ta là Giê-hô-va, Đức Chúa Trời các người, Đấng đã đem các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô, đặt ban cho các người xứ Ca-na-an, và làm Đức Chúa Trời của các người. Nếu anh em ở gần người trở nên nghèo khổ, đem bán mình cho người, chớ nên bắt người làm việc như tôi mọi; người ở nhà người như kẻ làm thuê, người ở đậu, sẽ giúp việc người cho đến năm hân hỷ; đoạn người và con cái người thôi ở nhà người, trở về nhà và nhận lấy sản nghiệp của tổ phụ mình. Vì ấy là những tôi tớ ta mà ta đã đem ra khỏi xứ Ê-díp-tô; không nên bán họ như người ta bán tôi mọi. Người chớ lặn lướt mà khắc bạc họ, nhưng phải kính sợ Đức Chúa Trời người. (Lê-vi ký 25:1-43)

Luật pháp của Đức Chúa Trời khi được ban cho dân Y-sơ-ra-ên tại đồng vắng núi Si-na-i, thì Đức Chúa Trời đã bắt các thế lực trên trời và bên dưới đất phải làm chứng cho việc này, điều đó có nghĩa là cả thiên sứ và thế lực ma quỷ đều phải tôn trọng và vâng phục luật pháp này và làm chứng nghịch lại những người nào vi phạm luật pháp đó tại trước mặt Đức Giê-hô-va.

Đức Chúa Trời không cho phép ma quỷ lặn lướt loài người, vì chúng cũng còn gọi là loài người và chúng không còn được hưởng danh hiệu thiên sứ nữa, vì thế cho nên khi dân Y-sơ-ra-ên vâng giữ và làm theo luật pháp của Giê-hô-va Đức Chúa Trời thì tội lỗi trong xác thịt họ sẽ được tha thứ theo đúng luật pháp công bình của Đức Giê-hô-va và khi tội lỗi đã được tha thứ thì quyền lực thi hành án phạt trong thân thể xác thịt của người ấy sẽ phải ra khỏi thân thể xác thịt của người ấy, nhưng cũng có rất nhiều ma quỷ cố tình lừa dối người

ta mà ẩn nấu lâu dài trong thân thể của người ta hoặc chúng tìm cách cám dỗ để cho người ta phạm thêm tội lỗi để chúng hợp pháp kiện cáo mà cầm buộc thân thể người ấy dưới quyền lực của chúng.

Chúng ta có thể thấy quyền lực này hành động như Lời Chúa Jêsus đã phán dạy khi người ta chưa được sạch tội thì sẽ bị quyền lực của ma quỷ cầm buộc như thế nào.

**Ma-thi-ơ 5:17-26:** Các người đừng tưởng ta đến để phá luật pháp hay là lời tiên tri; ta đến, không phải để phá, song để làm cho trọn. Vì ta nói thật cùng các người, đang khi trời đất chưa qua đi, thì một chấm một nét trong luật pháp cũng không qua đi được cho đến khi mọi sự được trọn. Vậy, ai hủy một điều cực nhỏ nào trong những điều răn này, và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ bị xưng là cực nhỏ trong nước thiên đàng; còn như ai giữ những điều răn ấy, và dạy người ta nữa, thì sẽ được xưng là lớn trong nước thiên đàng. Vì ta phán cho các người rằng, nếu sự công bình của các người chẳng trở hơn sự công bình của các thầy thông giáo và người dòng Pha-ri-si, thì các người chắc không vào nước thiên đàng. Các người có nghe lời phán cho người xưa rằng: Người chớ giết ai; và rằng: Hễ ai giết người thì đáng bị tòa án xử đoán. Song ta phán cho các người: Hễ ai giận anh em mình thì đáng bị tòa án xử đoán; ai mắng anh em mình rằng: Ra-ca, thì đáng bị tòa công luận xử đoán; ai mắng anh em mình là đồ điên, thì đáng bị lửa địa ngục hành phạt. Ấy vậy, nếu khi nào người đem dâng của lễ nơi bàn thờ, mà nhớ lại anh em có điều gì nghịch cùng mình, thì hãy để của lễ trước bàn thờ, trở về giảng hòa với anh em trước đã; rồi hãy đến dâng của lễ. Khi người đi đường với kẻ nghịch mình, phải lập tức hòa với họ, kéo họ nộp người cho quan án, quan án giao người cho thầy đội, mà người phải ở tù. Quả thật, ta nói cùng người, người trả còn thiếu một đồng tiền, thì không ra khỏi tù được.

Trong luật về năm Hân-hỷ, Lời Chúa có chép: Nếu người nào bán một cái nhà ở trong thành có vách bọc, thì có được phép chuộc lại cho đến giáp một năm sau khi bán; phép chuộc lại của người chỉ trong một năm trọn vậy. Còn nếu không chuộc lại trước khi giáp hạn một năm trọn, thì nhà ở trong thành có vách bọc đó sẽ về chủ mua và dòng dõi người mãi mãi; đến năm hân hỷ nhà đó không ra khỏi tay họ. Nhưng các nhà ở nơi hương thôn không có vách bọc lấy, thì kể như ruộng đất; chủ bán có phép chuộc lại; đến năm hân hỷ nhà sẽ về nguyên chủ. (Lê-vi ký 25:29-31)

Các chữ thành có vách bọc là nói về nơi cư ngụ của dân Y-sơ-ra-ên (tuỳ theo từng chi phái) mà có thành trì, có tường bao quanh thì tại nơi đó có nhà hội cho dân của thành ấy thờ phượng Đức Giê-hô-va và tại đó có thầy tế lễ phụ trách việc dâng của tế lễ theo luật pháp và dạy luật pháp cho dân sự. Những người sống trong các thành như vậy được coi là dân có luật pháp của Đức Giê-hô-va và người ta sẽ phải đoán xét những người có luật pháp khác với những người không có luật pháp, tức là những người sống trong các nhà ở nơi hương thôn không có vách bọc lấy thì cách xa nơi có nhà hội và đền thờ của Đức Giê-hô-va, những người đó sẽ không có được cơ hội nghe luật pháp của Đức Chúa Trời, thì tới năm hân-hỷ, những người đó sẽ mặc nhiên được nhận lại cơ nghiệp mình.

Ma quỷ là kẻ xảo quyệt, chúng sẽ tìm mọi cách để khiến cho người ta không hiểu biết luật pháp của Đức Chúa Trời, nhất là đối với những người sống trong các thành có vách bọc, nghĩa là sống trong các thành phố có các Hội-thánh (dù là hợp pháp hay không hợp pháp với chính quyền, có quyền phép của Đức Thánh-Linh hay chưa nhận được quyền phép của Đức Thánh-Linh, biết lẽ thật hay chưa hề biết lẽ thật) mà người ta được tự do nhóm lại. Ma quỷ sẽ tìm cách khiến người ta hiểu sai ý nghĩa của Lời Chúa và in trí vào những tín lý sai lầm mà tự cho rằng, ma quỷ sẽ không thể động được đến họ, hoặc người ta được cứu rồi bởi ân điển nên không phải làm trọn luật pháp nữa! Hoặc khi người ta cầu nguyện tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của mình rồi, thì mặc nhiên người ấy đã được nhận lãnh sự ban cho Đức Thánh-Linh và như vậy, người ta sẽ không tìm kiếm Đức Thánh-Linh cùng các ân tứ của Ngài nữa! Hoặc Lời của Đức Chúa Trời chép trong Kinh-thánh đều là Lễ thật và như vậy, khi người ta công bố Lời văn tự của Đức Chúa Trời thì đã có lẽ thật trong đó, vì người ta tin rằng Lời Chúa Jêsus cầu nguyện với Đức Chúa Cha được chép trong Giăng 17 câu 17 là: **lời Cha tức là lẽ thật!** Ma quỷ tìm cách mê hoặc người ta bởi những sự giảng dạy sai lầm hoặc bị cắt xén, loại bỏ từ ngữ, khiến người tin Chúa trở thành những người “nghèo” thuộc linh, không thể tự mình giải cứu mình ra khỏi những tội lỗi mà người ta đã phạm trong quá khứ, hoặc vì thiếu hiểu biết về luật pháp và lẽ thật mà phạm tội mà không tự biết, bấy giờ ma quỷ sẽ tận dụng cơ hội để cầm buộc những người như vậy mà người ta không thể ra khỏi tù được.

Đối với những người có lòng kính sợ Đức Chúa Trời mà cố gắng vâng giữ và làm theo luật pháp của Đức Chúa Trời thì tội lỗi của họ được bôi xóa và ma quỷ phải ra khỏi thân thể xác thịt của những người đó và như

Chúa Jêsus đã phán: **Khi tà ma ra khỏi một người, thì nó đi đến nơi khô khan kiếm chỗ nghỉ, nhưng kiếm không được; rồi nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta mà ta mới ra khỏi; khi trở về, thấy nhà không, quét sạch, và sửa soạn tử tế. Nó bèn lại đi, đem về bảy quỷ khác dữ hơn nó nữa, cùng vào nhà đó mà ở; vậy số phận người ấy sau lại xấu hơn trước.**

Trong trường hợp này, người tin Chúa là **“kẻ nghèo thuộc linh”** nghĩa là thiếu hiểu biết về luật pháp của Đức Chúa Trời cùng các lễ thật được chép trong Kinh-thánh về quyền lực của ma quỷ, nên khi người ta thấy thân thể xác thịt mình được nhẹ nhàng, được bình an, được chữa lành, thì yên trí rằng, ma quỷ không thể xâm nhập vào thân thể mình, vì mình đã **“ở trong Đấng Christ”**! Đây là một sự ngộ nhận nguy hiểm và thiếu căn cứ khi người ta nghĩ mình là người tin Chúa, mình ở trong Hội-thánh của Đức Chúa Jêsus Christ thì ấy là đã ở trong Đấng Christ rồi! Người ta hiểu sai ý nghĩa của Lời Chúa chép trong 2 Cô-rinh-tô 5:17: **Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên mới.**

Chỉ có những người nào đã nhận được sự ban cho Đức Thánh-Linh, tâm linh người ấy được tái sinh và được dắt dẫn bởi Đức Thánh-Linh mới thật sự là người ở trong Đức Chúa Jêsus Christ, như Lời Chúa có chép rằng: **Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Jêsus Christ: vì luật pháp của Thánh Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Jêsus Christ buông tha tội khỏi luật pháp của sự tội và sự chết. Vì điều chi luật pháp không làm nổi, tại xác thịt làm cho luật pháp ra yếu đuối, thì Đức Chúa Trời đã làm rồi: Ngài đã vì cố tội lỗi sai chính Con mình lấy xác thịt giống như xác thịt tội lỗi chúng ta, và đã đoán phạt tội lỗi trong xác thịt, hầu cho sự công bình mà luật pháp buộc phải làm được trọn trong chúng ta, là kẻ chẳng noi theo xác thịt, nhưng noi theo Thánh Linh. Thật thế, kẻ sống theo xác thịt thì chăm những sự thuộc về xác thịt; còn kẻ sống theo Thánh Linh thì chăm những sự thuộc về Thánh Linh. Vả, chăm về xác thịt sanh ra sự chết, còn chăm về Thánh Linh sanh ra sự sống và bình an; vì sự chăm về xác thịt nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó không phục dưới luật pháp Đức Chúa Trời, lại cũng không thể phục được. Vả, những kẻ sống theo xác thịt, thì không thể đẹp lòng Đức Chúa Trời. Về phần anh em, nếu thật quả Thánh Linh Đức Chúa Trời ở trong mình, thì không sống theo xác thịt đâu, nhưng theo Thánh Linh; song nếu ai không có Thánh Linh của Đấng Christ, thì người ấy chẳng thuộc về Ngài. (Rô-ma 8:1-9)**

Khi ma quỷ (hết thấy ma quỷ đều là uế linh, tức là quỷ ô-ước) ra khỏi một người (vì quyền hợp pháp cầm buộc người ta đã hết hiệu lực) thì chúng đi lang thang khắp nơi tìm cơ hội để ẩn nấu trong thân thể của người ta, vì ma quỷ biết Sa-tan là kẻ cực kỳ hung ác, sẵn sàng trừng phạt và tra tấn các quỷ nào không hầu việc nó, nên các quỷ luôn tìm cách giấu mặt khỏi quỷ Sa-tan bằng cách khiến người ta phạm tội để chúng nhảy vào cầm buộc hoặc chúng trốn nơi mờ mịt, nơi ô-ước, nhưng không phải các nơi đó cũng dễ dàng cho các quỷ kiếm được chỗ ẩn nấu, vì số lượng ma quỷ (các thiên sứ phạm tội với Lucifer) bị đuổi ra khỏi thiên đàng là rất đông (một phần ba các vì sao trên bầu trời là bóng) nên khi không tìm được chỗ ẩn nấu, các quỷ đó sẽ dễ dàng bị các quỷ dữ bắt nộp cho Sa-tan hành hạ và bắt phục dịch hần theo cách tàn độc của Sa-tan. Chính vì sự sợ hãi đó mà khi quỷ ô-ước đó không tìm được chỗ ẩn nấu thì nó quay trở lại nơi mà nó vừa mới ra khỏi đó xem tình trạng thuộc linh của người đó thế nào? Khi nó thấy nơi nó vừa mới ra khỏi đó không được cai trị bởi quyền phép của Đức Thánh-Linh, nghĩa là tâm linh của người đó chưa được tái sinh, người mạnh sức của người đó chưa tỉnh thức, không có khí giới chiến, thì nó biết người đó không có sự hiểu biết gì về trận chiến thuộc linh, nên không đề phòng gì cả, nên nó lại trở ra và tìm theo các quỷ khác dữ hơn nó để quay lại thân thể xác thịt của người đó mà nhập vào người đó để cầm buộc người.

Các quỷ dữ hơn biết cách hãm hại người ta bằng quyền lực siêu nhiên có thể làm cho người ta phạm tội ác cực nhanh như nổi giận, đâm chém, giết người, nói dối, trộm cướp, hiếp dâm... và khi người đó phạm tội (mà không phải bởi tư tưởng của người đó, nhưng là bởi quyền lực của ma quỷ khống chế mà người ta phạm tội trong sự bất lực).

Đức Chúa Jêsus phán về lễ thật này để chỉ cho các môn đồ của Ngài và những người đang ở chung quanh Ngài biết rằng, chính những người được gọi là các thầy thông giáo, những người dòng Pha-ri-si kia chính là những người mang danh là người có luật pháp của Đức Chúa Trời, nhưng họ lại là kẻ nói dối, vì lợi ích dơ bẩn, hám danh vọng hư không, tự ý nhảy vào chiếm chỗ của Môi-se mà trở thành tội mọi cho ma quỷ và các hành động của những người đó chống lại Đức Chúa Jêsus, ấy chính là công việc của ma quỷ hành động trong thân thể xác thịt của họ.

Nhiều người Giu-đa cũng đã kiêu ngạo, hám danh vọng hư không mà trở thành tôi mọi cho ma quỷ mà họ không biết, nhưng Đức Chúa Jê-sus đã quả trách họ rằng, họ là con cái của ma quỷ.

**Giăng 8:37-44:** Ta biết rằng các người là dòng dõi Áp-ra-ham, nhưng các người tìm thế để giết ta, vì đạo ta không được chỗ nào ở trong lòng các người. Ta nói điều ta đã thấy nơi Cha ta; còn các người cứ làm điều đã học nơi cha mình. Chúng trả lời rằng: Cha chúng tôi tức là Áp-ra-ham, Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Nếu các người là con Áp-ra-ham, thì chắc sẽ làm công việc của Áp-ra-ham. Nhưng hiện nay, các người tìm mưu giết ta, là người lấy lẽ thật đã nghe nơi Đức Chúa Trời mà nói với các người; Áp-ra-ham chưa hề làm điều đó! Các người làm công việc của cha mình. Chúng nói rằng: Chúng tôi chẳng phải là con ngoại tình; chúng tôi chỉ có một Cha, là Đức Chúa Trời. Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ví bằng Đức Chúa Trời là Cha các người, thì các người sẽ yêu ta, vì ta bởi Đức Chúa Trời mà ra và từ Ngài mà đến; bởi chúng ta chẳng phải đã đến tự mình đâu, nhưng ấy chính Ngài đã sai ta đến. Tại sao các người không hiểu lời ta? Ấy là bởi các người chẳng có thể nghe được đạo của ta. Các người bởi cha mình, là ma quỷ, mà sanh ra; và các người muốn làm nên sự ưa muốn của cha mình. Vừa lúc ban đầu nó đã là kẻ giết người, chẳng bền giữ được lẽ thật, vì không có lẽ thật trong nó đâu. Khi nó nói dối, thì nói theo tánh riêng mình, vì nó vốn là kẻ nói dối và là cha sự nói dối.

Khi Đức Chúa Jê-sus phán các lời này, Ngài đang cảnh cáo tất cả những người nghe các lời này khi được công bố ra, thì phải nhận biết rằng, tất cả Kinh-thánh đều làm chứng về Ngài, tức là chứng về công việc trong Lời của Đức Chúa Trời được ban cho loài người ấy là để loài người sẽ nhờ sự tin cậy, vâng giữ và làm theo Lời Đức Chúa Trời mà nhận được sự giải cứu bởi quyền phép trong Lời của Đức Chúa Trời làm cho tâm linh của người ấy được sự sống lại, bấy giờ người ấy mới có thể hiểu được Lời của Đức Chúa Trời trong Kinh-thánh và có sức lực làm theo Lời Đức Chúa Trời để giữ vững được sự sống đời đời cho tâm linh mình.

Đức Chúa Trời đã phán rằng: **Dân ta bị diệt vì cơ thiếu sự thông biết. Bởi người bỏ sự thông biết thì ta cũng bỏ người, đặng người không làm thầy tế lễ cho ta nữa; bởi người đã quên luật pháp của Đức Chúa Trời mình, thì ta cũng sẽ quên con cái người.** (Ô-sê 4:6)

Khi người tin Chúa từ bỏ sự thông biết (*sự hiểu biết Lời Đức Chúa Trời trong Kinh-thánh*) thì người ấy tự mình khiến mình trở nên nghèo thuộc linh, đồng nghĩa với việc tự vứt bỏ các khí giới của Đức Chúa Trời và như vậy, người ấy đang dâng chính linh hồn mình cho ma quỷ vậy, chúng sẽ bắt người ấy làm tôi mọi cho chúng trọn đời.

Các thầy thông giáo và những người Pha-ri-si đã trở thành một công cụ lừa dối tuyển dân của Đức Chúa Trời, vì họ đã tự mình làm mẫu người có luật pháp của Đức Giê-hô-va, khiến cho những người muốn tìm kiếm sự giải cứu qua Lời của Đức Chúa Trời trở nên vô vọng, vì những người đó là kẻ mù thì làm thế nào có thể dẫn những người khác đang mù mà có thể tìm được con đường cứu rỗi của Đức Giê-hô-va?

Đức Chúa Jê-sus đã phán rằng **vậy số phận người ấy sau lại xấu hơn trước. Dòng dõi dữ này cũng như vậy.** Dòng dõi dữ mà Đức Chúa Jê-sus đã phán đây là nói về một dòng dõi trải suốt cho đến khi tận thế và dòng dõi này là công việc của ma quỷ kế tự từ đời này qua đời khác trong các dân tộc cho tới khi tận thế và nếu người ta không chú ý vào Lời của Đức Chúa Trời và không có lòng tôn trọng và không kính sợ Đức Chúa Trời thì những người đó sẽ trở thành tôi mọi cho ma quỷ ngay cả khi tổ phụ của họ cũng không có ai như họ thì người ta vẫn cứ phạm phải, vì đó là công việc của ma quỷ.

Khi Đức Chúa Jê-sus phán các Lời này, thì Thánh-Linh của Ngài cũng nhìn vào lòng của những người nghe các Lời của Đức Chúa Jê-sus được rao giảng và những người có lòng tôn kính Chúa sẽ cầu nguyện và nài xin Đức Thánh-Linh giúp cho họ nhận biết mình phải làm gì để có thể thắng được quyền lực của ma quỷ và Đức Thánh-Linh sẽ giúp cho những người ấy nhận được câu trả lời của Ngài.

**Lu-ca 11:21-22:** Khi một người mạnh sức cầm khí giới giữ cửa nhà mình, thì của cải nó vững vàng. Nhưng có người khác mạnh hơn đến thắng được, thì cướp lấy khí giới người kia đã nhờ cậy, và phân phát sạch của cải.

Đây là nguyên tắc của Nước Đức Chúa Trời và người ta cũng phải hiểu đúng ý nghĩa của Lời Chúa dạy.

Sự **mạnh hơn** được chép trong câu 22 là nói về mưu chước của ma quỷ (nó đã làm với Ê-va khi xưa vậy). Ma quỷ sẽ xem xét khả năng và trình độ hiểu biết của người tin Chúa để lên kế hoạch tấn công người ấy. Vậy thì sức mạnh của người tin Chúa không phải hoàn toàn dựa vào những sự hiểu biết mình có, nhưng trước hết là lòng kính sợ Đức Giê-hô-va ở trong người ấy, vì Lời Chúa có chép rằng: **Sự kính sợ Đức Giê-hô-va vốn**

một nguồn sự sống, Đấng khiến người ta tránh khỏi bấy sự chết. (Châm ngôn 14:27). Tiếp đến là người tin Chúa phải trang bị cho mình các khí giới chiến của Nước Đức Chúa Trời.

Ê-phê-sô 6:10-20: **Vả lại, anh em phải làm mạnh dạn trong Chúa, nhờ sức toàn năng của Ngài. Hãy mang lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời, để được đứng vững mà địch cùng mưu kế của ma quỷ. Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ quyền, cùng thế lực, cùng vua chúa của thế gian mờ tối này, cùng các thần dữ ở các miền trên trời vậy. Vậy nên, hãy lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời, hầu cho trong ngày khốn nạn, anh em có thể cự địch lại và khi thắng hơn mọi sự rồi, anh em được đứng vững vàng. Vậy, hãy đứng vững, lấy lễ thật làm dây nịt lưng, mặc lấy giáp bằng sự công bình, dùng sự sẵn sàng của Tin Lành bình an mà làm giày dép. Lại phải lấy thêm đức tin làm thuẫn, nhờ đó anh em có thể dập tắt được các tên lửa của kẻ dữ. Cũng hãy lấy sự cứu chuộc làm mũ trụ, và cầm gươm của Đức Thánh Linh, là lời Đức Chúa Trời. Hãy nhờ Đức Thánh Linh, thường thường làm đủ mọi thứ cầu nguyện và nài xin. Hãy dùng sự bền đỗ trọn vẹn mà tỉnh thức về điều đó, và cầu nguyện cho hết thấy các thánh đồ. Cũng hãy vì tôi mà cầu nguyện, để khi tôi mở miệng ra, Chúa ban cho tôi tự do mọi bề, bày tỏ lễ mầu nhiệm của đạo Tin Lành, mà tôi vì đạo ấy làm sứ giả ở trong vòng xiềng xích, hầu cho tôi nói cách dạn dĩ như tôi phải nói.**

Người tin Chúa phải có đức tin và lòng tin quyết vào các lễ thật mà mình đã được dạy dỗ bởi các tông đồ của Đức Chúa Jêsus Christ đã được thử thách và được đứng vững bởi quyền phép của Đức Thánh-Linh và Lễ thật.

2 Cô-rinh-tô 10:4-6: **Vả, những khí giới mà chúng tôi dùng để chiến tranh là không phải thuộc về xác thịt đâu, bèn là bởi quyền năng của Đức Chúa Trời, có sức mạnh để đập đổ các đồn lũy: nhờ khí giới đó chúng tôi đánh đổ các lý luận, mọi sự cao tự nổi lên nghịch cùng sự hiểu biết Đức Chúa Trời, và bắt hết các ý tưởng làm tôi mọi vâng phục Đấng Christ. Cũng nhờ khí giới đó, chúng tôi sẵn sàng phạt mọi kẻ chẳng phục, khi anh em đã chịu lụy trọn rồi.**

Chữ khi anh em đã chịu lụy trọn rồi trong câu 6 trên đây, nguyên văn chép là: **when<sup>G3752</sup> your<sup>G5216</sup> obedience<sup>G5218</sup> is fulfilled<sup>G4137</sup>**. Nghĩa là: **Khi sự vâng phục của anh em đã phát huy tác dụng (hoàn hảo).**

1 Tê-sa-lô-ni-ca 1:5-7: **Vả, đạo Tin Lành chúng tôi đã rao truyền cho anh em, không những bằng lời nói thôi, lại cũng bằng quyền phép, Đức Thánh Linh và sức mạnh của sự tin quyết nữa. Vì anh em biết rõ cách chúng tôi ở giữa anh em và lòng yêu thương đối với anh em là thế nào. Anh em cũng đã bắt chước tôi và bắt chước Chúa, lấy sự vui vẻ của Đức Thánh Linh mà tiếp nhận đạo giữa lúc nhiều sự khốn khó, đến nỗi anh em trở nên gương tốt cho hết thấy tín đồ ở xứ Ma-xê-đon và xứ A-chai.**